

Z OBSAHU Dějiny jednoho přelomu: 25 let Světových dnů mládeže

04

List Benedikta XVI. irským katolíkům

05

Pedofilní krize západní společnosti

06

Ernst Haeckel (I.): Člověk z opice. Bez důstojnosti.

11

TRADICE OTCŮ

Z výkladu svatého biskupa Augustina na Janovo evangelium

Nejmilejší bratři, dokonalou lásku, kterou se máme navzájem milovat, vymezil Pán slovy: *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život.* Z toho plyne, co týž evangelista Jan říká ve svém listě, že totiž jako Kristus položil svůj život za nás, máme i my položit život za bratry. Máme se tedy navzájem milovat, jako nás miloval ten, jenž za nás položil život.

V Šalomounových Příslovích čteme: *Když usedneš, abys jedl s vladařem, dobře si povšimni, co je před tebou prostřeno, a pak si ber s vědomím, že i ty máš něco takového připravit.* O jaký jiný vladařův stůl se tu může jednat než o ten, z něhož přijímáme tělo a krev toho, jenž za nás položil život? A co znamená k němu usedat, ne-li přistupovat s pokorou? A co znamená všimnout si, co je před tebou prostřeno, ne-li náležitě si vážit tak velikého daru? A brát si s vědomím, že i ty máš připravit něco takového, neznamená jistě nic jiného, než co jsem řekl, že totiž máme položit život za své bratry, jako Kristus položil svůj život za nás. Také apoštol Petr říká: Kristus za nás trpěl a zanechal nám příklad, abychom šli v jeho šlépějích. [...] Tak jednali v horoucí lásce mučedníci. Jejich památku nemůžeme slavit jen tak nadarmo. Chceme-li při hostině, z níž se i oni nasýtí, také přistoupit ke stolu Páně, musíme stejně jako oni připravit něco takového.

Když si je tedy při stole Páně připomínáme, nečiníme to jako u ostatních, kteří odpočívají v pokoji, že bychom se za ně modlili, ale spíše tak, aby se oni modlili za nás, abychom šli v jejich stopách, neboť oni projevili plnost lásky, o které Pán řekl, že nemůže být nad ni větší. Poskytli totiž svým bratrům to, co sami dostali ze stolu Páně.

Foto: Ondřej P. Vaněček

K původu a smyslu celibátu

Vlna obviňování Církve ze sexuálního zneužívání dětí s sebou nese zpochybnování celibátu. Není snad třeba znovu vysvětlovat, že celibát nemění přirozenost člověka, takže muž, který se zpronevěří svému celibátnímu slibu, se prostě zamiluje do dospělé ženy, a řeholnice do dospělého muže.

O původu a smyslu celibátu se však mluví mnohem méně. Jeho vznik se přitom váže na mučednickou zbožnost prvních staletí. Už Ignác z Antiochie píše, že mučednictví je formou následování Krista. Autor zprávy o upálení Polykarpa ze Smyrny také připodobňuje mučedníka ke Kristu. Ve zprávě o mučednicích z Lyonu a Vienne píše autor, že pravý Kristův učedník následuje Beránka, kamkoli jde. Cyprián z Kartága píše, že ten, kdo trpí pro vyznání Kristova jména, je „účast-

níkem Kristova utrpení“. O mučednici Felicitas, která ve vězení porodila dítě, se píše, že se jí strážci vysmívali, když při porodu nařikala; ona jim odpověděla: „Nyní trpím to, co trpím. Ale tam bude se mnou Jiný, kdo bude trpět se mnou, protože také já chci trpět za něho.“

Mezi vlnami pronásledování však byla období klidu, kdy mohli křesťané žít více nebo méně v míru. Mnozí tehdy hledali formy „nekrvavého martyria“ a nacházeli je v radikální askezi. Měřítkem byla stále mučednická smrt. Za nekrvavé mučedníky označuje Dionysos z Alexandrie ty křesťany, kteří v době moru nedbali nebezpečí a sloužili nemocným. A k těmto nekrvavým formám mučednictví patřil i celibát, vysoce ceněný už v prvních staletích po Kristu.

Dokončení na str. 2 dole

Mons. Dominik Duka OP
Foto: diecezhk.cz

Arcibiskupství pražské zve věřící na intronizaci jmenovaného arcibiskupa pražského Mons. Dominika Duky OP. Kardinál Vlk předá novému arcibiskupovi svatovojtěšský stolec 10. dubna 2010. Slavnostní mše svatá v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha začíná od 10 hodin.

Slavnostní převzetí úřadu pražského arcibiskupa Mons. Dominikem Dukou OP

Kardinál Vlk předá novému arcibiskupovi svatovojtěšský stolec 10. dubna 2010. Slavnostní mše svatá v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha začíná od 10 hodin.

Již od 8.45 hodin bude započat duchovní program. Připraven je společný růženec, četba z Písma svatého a dokumentů II. vatikánského koncilu, je zde také možnost zpovědi. Do pražské katedrály bude nový pražský arcibiskup Dominik Duka vstupovat za zvuku zvonů celé pražské arcidiecéze v 10 hodin. Do katedrály sv. Víta, Václava a Vojtěcha přijde po boku kardinála Miloslava Vlka a v průvodu duchovních, který vyjde z paláce pražských arcibiskupů, a uvítán bude sborem kanovníků Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze.

Do katedrály bude vstup volný. Z organizačních důvodů je doporučeno dostavit se v dostatečném předstihu. Pražská katedrála se otevře v 8 hodin. Veřejnost bude vstupovat hlavním vchodem v průčelí mezi útlými věžemi. Nebude-li kapacita chrámu dostačovat, je připravena velkoplošná obrazovka, která bude dění uvnitř přenášet také pro účastníky mše svaté na třetím hradním nádvoří před Zlatou branou.

Samotné převzetí diecéze se uskuteční obřadem při mši svaté za přítomnosti vzácných zahraničních hostů, prezidenta republiky Václava Klause, papežského nuncia, českých a moravských biskupů, významných představitelů politického života, ostatních duchovních a nejšířší veřejnosti. Poté, co nově jmenovaný arcibiskup uctí lebku sv. Vojtěcha, předloží papežskou jmenovací listinu sboru poradců. Text buly bude veřejně přečten a kardinál Vlk předá novému arcibiskupovi symbolicky biskupskou berlu a stolec pražských arcibiskupů.

Po prosloveh probosť Metropolitní kapituly biskupa Václava Malého, který promluví za kněze, prezidenta republiky Václava Klause a zástupce laiků, bude následovat bohoslužba slova a bohoslužba obětí. Liturgie bude po projevu apoštolského nuncia arcibiskupa Diega Causera zakončena Svatováclavským chorálem a společnou modlitbou arcibiskupa s ekumenou.

V odpoledních hodinách se pražský arcibiskup Dominik Duka vydá v kočáře do Břevnovského kláštera. V klášteře, který svatý Vojtěch založil roku 993, se Dominik Duka mimo jiné setká také s novináři.

Mons. Dominik Duka, v pořadí již 36. arcibiskup pražský, byl jmenován Svatým otcem 13. února 2010. K témuž datu přijal Benedikt XVI. také rezignaci kardinála Miloslava Vlka na úřad pražského arcibiskupa.

(ap)

Dokončení ze str. 1

Dnes žijeme v době, kdy se celibát chápe spíše jako patologický rys osobnosti a slovo „mučedník“ se užívá pro muslimské sebevrahy, kteří do své smrti dokáží strhnout jiné lidi. Ale v křesťanském prostředí se myšlenka celibátu vždycky vázala na ochotu k mučednictví. Celibát není ani tak pastoračně vhodnou formou života: je to způsob, jak zemřít pro Krista.

Jestliže se i dnes, kdy je celibát vysmíván a označován za zdroj perverzí, stále najde dost křesťanů, kteří tuto formu přijímají, znamená to, že ochota zemřít pro Krista u dnešních křesťanů nezeslábla. Na jiných kontinentech to tisíce křesťanů dokazují „krvavým“ mučednictvím. Není vyloučeno, že tato zkouška čeká i nás, evropské křesťany.

Michaela Freiová

Vatikán: Žádné tajné dokumenty o zastírání případů zneužití neexistují

Charles J. Scicluna, právník kongregace pro těžké církevně-právní přestupky, sdělil agentuře KNA, že neexistují žádné předpisy požadující zastírání případů zneužití. Naopak platí jasný princip, že církevní místa musejí podat trestní oznámení, jde-li o přestupek proti světskému právu.

Scicluna tak reagoval na tvrzení, že existují tajné církevní dokumenty, které zastírání požadují. Týká se to zejména pokynu Crimen sollicitationis z roku 1922 a 1962, jež byly původně důvěrné. „To už nejsou, protože jsou na internetu,“ řekl právní expert.

Morální povinnost spolupráce se státními orgány vyplývá z obecných principů církevního práva.

KNA

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dva tisíce lidí na 10. Pochodu pro život

Foto: zaramovano.cz

Stále rostoucí počet účastníků jubilejního desátého Pochodu pro život prošel v počtu více než dvou tisíc lidí v sobotu 20. března 2010 centrem Prahy. Velké množství účastníků neslo bílé dřevěné kříže, které organizátoři připravili jako symboly obětí potravní genocidy. Ta si v naší zemi vyžádá ročně víc než 25 tisíc zabitých počatých dětí.

Letošnímu ročníku pochodu předcházela konference na téma „Pasti umělého oplození“. Se svými příspěvky vystoupili vzácní hosté: salcburský světící biskup Andreas Laun, ředitel sekce pro mládež ČBK P. Vít Zatloukal, gynekolog MUDr. Mario Šmehil a viceprezidentka HPŽ ČR Zdeňka Rybová. Biskup Laun jako světově uznávaný moralista shrnul ve svém příspěvku důvody, které vedou k rozlišování mezi terapií neplodnosti a asistovanou reprodukci. P. Zatloukal hovořil ze své zkušenosti v pastorační mládeži o nástrahách čekajících na dospívající a dospělé mladé lidi, kteří se narodili tzv. ze zkumavky, a zmínil problém hledání vlastní identity. Dr. Šmehil jako gynekolog vysvětlil, jak jednotlivé procesy *in vitro fertilizace* probíhají a kde jsou problematická místa, na která lékařská etika dosud nenachází odpověď, jež by respektovala integritu lidské bytosti v počátečních okamžicích jejího biologického vývoje. Zdeňka Rybová krátce hovořila o řešení neplodnosti formou osvojení dětí.

Na konferenci navazovala slavnostní mše svatá v dominikánském kostele sv. Jiljí na pražském Starém městě. Spolu s biskupem Launem koncelebroval biskup Ladislav Hučko a 23 kněží z celé republiky. Kostel byl zcela zaplněn. V homilii zaznělo, že katolíkem se nemůže nazývat ten, kdo není ochráncem života slabých, bezbranných lidských bytostí. Biskup Laun zmínil, že zápas o obnovu úcty k životu je v naší době jeden z nejdůležitějších. Na závěr mše svaté předal Radim Ucháč, prezident HPŽ ČR, pozdravy účastníkům od řady českých biskupů, kteří se z účasti omluvili. V následujícím průvodu celého Pochodu pro život, který vyšel ve po 14. hodině od dominikánského kostela směrem na Václavské náměstí, šel v čele světící salcburský biskup Andreas Laun. Pochod pro život byl ukončen před 16. hodinou u sochy svatého Václava Svatováclavským chorálem a českou státní hymnou.

Hnutí Pro život

Biskupové Ladislav Hučko a Andreas Laun

Radim Ucháč a Andreas Laun při Pochodu pro život

Foto: 2x zaramovano.cz

Británie: Katolická adopční agentura u soudu zvítězila

V soudním sporu ohledně povinnosti adopčních agentur přidělovat děti homosexuálním párům dosáhla agentura Catholic Care vítězství u britského nejvyššího soud. Podle jeho rozhodnutí má agentura právo na výjimku z antidiskriminačního zákona.

Podle zákona z roku 2007 nesmějí adopční agentury rozlišovat mezi přírodními a homosexuálními páry. Catholic Care argumentuje tím, že toto opatření je v rozporu s naukou Církve.

KNA

Svatý stolec zřídil komisi pro posouzení Medjugorje

Vatikán. Při Kongregaci pro nauku víry byla zřízena zvláštní Mezinárodní vyšetřovací komise o Medjugorii. Jejím předsedou je kardinál Camillo Ruini. Dnes dopoledne to oznámilo tiskové středisko Svatého stolce. Komise je složená z přibližně 20 členů - kardinálů, biskupů, znalců a odborníků. Výsledky svého studia bude předkládat přímo Kongregaci pro nauku víry.

RaVat

Vatikán: Vyšel Římský misál z doby před liturgickou reformou

Vatikánské knižní nakladatelství vydalo Římský misál (Missale Romanum) z roku 1962, tedy latinský misál předcházející liturgickou reformou. Je to první publikace tohoto misálu po vydání motu propria Benedikta XVI. Summorum pontificum v provedení, které je vhodné k liturgickému použití. Stojí 210 euro a je momentálně nejlépe prodávaným titulem oficiálního vatikánského nakladatelství. Starší misál mimořádného formy latinského ritu si lze objednat i přes internet na adrese www.paxbook.com.

RaVat

Jan Pavel II. během Světových dnů mládeže v Římě v roce 1984. Foto: iciliani/SIR (FreeForumZone snc)

DĚJINY JEDNOHO PŘELOMU

25 let Světových dnů mládeže

Těžko si představit, jak by dnes vypadala Církev, kdyby před 25 lety Jan Pavel II. nepřišel s nápadem zavést Světové dny mládeže. Samozřejmě, mají také své minusy, jako všechny masové akce. Nic to ale nemění na skutečnosti, že vtáhly mladé lidi – a tedy i budoucnost křesťanství – do velkého proudu rechristianizace Církve, zahájené v roce 1978 již okřídlenou výzvou: Nebojte se otevřít brány Kristu!

V době rozvířované pokoncilní bouří nabídl Jan Pavel II. mladým Církev, která je sama sebou – místem modlitby, evangelizace a vykoupení, včetně svátostí – a nikoliv substitutem jiných sociálních nebo politických institucí. Mladí pokleknající ke zpovědi v pařížských kostelech nebo v Římě na *Cirku Maximu* působili neméně silným dojmem než zpovídací se dělníci s pracovními přílbami na hlavě v gdaňských loděnicích v roce 1980. V podstatě šlo o podobně zlomový okamžik. Budování tzv. generace Jana Pavla II. ale nebylo nijak jednoduché. Ještě v roce 1995 kardinál Jean-Marie Lustiger nechtěl slyšet o tom, že by se další Světové setkání mládeže mělo odehrát v Paříži. To, co se povedlo na Filipínách nebo v Česťochové, nemá nejmenší šance ve Francii, v západní Evropě, přesvědčo-

val papeže. Nakonec na jeho nápad přistoupil, ale jak později řekl, až do konce, do poslední minuty se obával velkého debaklu. Obavy se nenaplnily. Mládež zaplnila Martova pole, pařížské kostely se znovu staly místem katecheze a odpuštění hříchů. Vzpomínám na svědectví třidvacetileté Belgičanky, která právě tenkrát poprvé zažila skutečnou zpověď. „Chodila jsem do katolické školy, ale tam jsme místo zpovědi přinášeli na oltář papírky se svými hříchy nebo jsme pálili větvičky, které měly představovat naše viny,“ vyprávěla.

Světové dny mládeže byly důležité nejen pro těch několik společně strávených chvil, ale proto, že vyznačovaly Církvi směr, měnily atmosféru uvnitř Církve, vychovávaly novou generaci. Právě proto může dnes Benedikt XVI. mluvit o některých věcech už zcela otevřeně. Například 11. března prohlásil, že zpověď se má vrátit do zpovědnic a kněží se v nich znovu mají zabydlet. O den později v jiné promluvě nadhodil, že přišel čas zbavit se nebezpečného redukcionismu, který v uplynulých desetiletích chtěl v knězi vidět především sociálního pracovníka v očekávání, že se zřekne Kristova kněžství. Papež také řekl, že lidé dnešní doby očekávají od kněží jen jediné – že budou

kněžími. Svědectvím jejich identity má být také jejich odění a způsob bytí.

Slova, která cituji jako příklad, stále ještě budí v některých kruzích polemiku, nebo dokonce pobouření, ale už je možné vyslovit je bez obav ze schizmatu. Na to připravoval Církev Jan Pavel II.

Minulý týden Benedikt XVI. vydal – jako každý rok – poselství adresované mladým lidem. Připomíná v něm právě 25. výročí Světových dnů mládeže. Cituje rovněž hlavní témata Listu mladým Jana Pavla II. Žádné podbízení, žádné kompromisy, čisté Evangelium.

Krzystof Bronk

Krzystof Bronk pracuje jako redaktor polské redakce Radia Vaticana.

Zavedením Světových dnů mládeže před 25 lety Jan Pavel II. rozhodoval o budoucnosti Církve a připravil cestu dnešnímu počínání Benedikta XVI.

LIST BENEDIKTA XVI. IRSKÝM KATOLÍKŮM

Papež adresoval pastýřský list všem katolíkům Irska, aby vyjádřil své zděšení nad sexuální zneužíváním, kterého se na mladistvých dopustili církevní činitelé, a nad způsobem, jakým jim čelili irští biskupové a řeholní představení. Papež žádá, aby byl dopis čten pozorně a jako celek.

Svatý otec hovoří o tom, že je v této době plné hořkosti celému irskému katolickému společenství nablízku v modlitbě a navrhuje cestu uzdravení, obnovy a odčinění.

Žádá všechny, aby si připomněli skálu, z níž byli vytesáni (srov. Iz 51,1), a zvláště přínos, který irští misionáři dali evropské civilizaci i při šíření křesťanství do všech světadílů. V posledních letech byla víra v Irsku postavena před mnohé výzvy, došlo k rychlým společenským změnám a odklonu od vazby na tradiční svátostné úkony a projevy zbožnosti. Právě v této situaci je třeba rozumět způsobu, kterým církev čelila problému sexuálního zneužívání dětí.

Problém vyvolalo mnoho faktorů. Nedostatečná duchovní a morální formace v seminářích a noviciátech, tendence společnosti bránit klérus a další autority, nemístné obavy o dobré jméno Církve a snaha zabránit skandálům – to vše vedlo k tomu, že v okamžicích, kdy to bylo třeba, nebyly uplatněny platné církevní tresty. Jen pozorným zkoumáním řady prvků, které krizi způsobily, je možné přesně určit příčiny a nalézt účinná opatření.

Během návštěvy *ad limina*, kterou v Římě vykonali roku 2006 irští biskupové, je papež nabádal, aby „zjistili pravdu o tom, co se v minulosti stalo, aby využili všech dostupných prostředků a zabránili tak opakování něčeho podobného, aby zajistili, že budou plně respektovány principy spravedlnosti, a aby především napomáhali v uzdravení ran obětí a všech, kdo byli zasaženi těmito obrovskými zločiny“. Od té doby se papež při nejedné příležitosti s oběťmi setkal, naslouchal jejich příběhům, modlil se s nimi a za ně a je připraven činit tak

znovu i v budoucnosti. V únoru roku 2010 pozval irské biskupy do Říma, aby s nimi hovořil o prostředcích přijatých za účelem zajištění nápravy problému se zvláštním zřetelem k postupům a protokolům, které v současnosti zajišťují ochranu dětí v církevním prostředí, a aby pohotově a spravedlivě reagovali na oznámení o zneužívání. V tomto pastýřském listě hovoří přímo k určitým skupinám uvnitř irského katolického společenství ve světle vzniklé situace.

Papež vyzývá děti a mládež, aby v Církvi nacházely příležitost pro životodárné setkání s Kristem a nenechaly se odradit selháním některých kněží a řeholníků.

Obrací se především na oběti zneužívání, bere na vědomí strašné zklamání, které zakusily, a říká jim, jak je mu líto toho, co vytrpěly. Uznává, že v mnoha případech jim nikdo nebyl ochoten naslouchat, když našly odvahu hovořit o tom, co se stalo. Uvědomuje si, jak se museli cítit ti, kteří bydleli v konviktech s vědomím, že před utrpením nemají úniku. Chápe, že mnozí z nich mají zábranu i jen vstoupit do kostela. Ačkoli uznává, jak musí být pro mnohé z nich těžké odpustit nebo se s Církví usmířit, vybízí je, aby neztráceli naději. Ježíš Kristus, sám obět nespravedlivého utrpení, chápe propastnou hloubku jejich bolesti a toho, jak trvale působí v jejich životech a vztazích. Přesto právě jeho zranění, proměněná jeho spásonosným

utrpením, představují prostředky, které lámou moc zla a umožňují nám znovu se narodit do života a naděje. Papež vyzývá oběti, aby v Církvi hledaly příležitost setkat se s Kristem a nalézt uzdravení a usmíření tím, že znovu objeví nekonečnou lásku, kterou Kristus má ke každému z nich.

Ve slovech určených kněžím a řeholníkům, kteří se zneužívání mladistvých dopustili, jim papež připomíná, že se před Bohem a před řádně ustanovenými soudy musejí zodpovídat za hříšné a trestuhodné činy, jichž se dopustili. Zradili posvátnou důvěru a vrhli hanbu a ostudu na své spolubratry. Velkou škodu způsobili nejen obětím, ale také veřejnému vnímání kněžství a náboženského života v Irsku. Vyzývá je, aby se podřídili požadavkům spravedlnosti, a připomíná, že nemají ztrácet naději v Boží milosrdenství, které se svobodně nabízí i těm největším hříšníkům, pokud litují svého jednání, činí pokání a pokorně prosí o odpuštění.

Papež povzbuzuje rodiče, aby vytrvali v obtížném úkolu vychovávat své děti a dávat jim najevo, že jsou milované a chtěné, a rozvíjeli zdravou sebeúctu. Rodiče mají prvořadou odpovědnost za výchovu nové generace v mravních principech, které jsou pro civilizovanou společnost zásadní. Papež vyzývá děti a mládež, aby v Církvi nacházely příležitost pro životodárné setkání s Kristem a nenechaly se odradit selháním některých kněží a řeholníků. Papež se spoléhá na to, že i mladí lidé přispějí k obnově Církve. Vyzývá též kněze a řeholníky, aby neztráceli odvahu, ale naopak obnovili svou oddanost kněžskému a řeholnímu životu i světenému apoštolátu, aby jednali v souladu se svými předsta-

venými a svým živým svědectvím o spásném díle Páně tak Církvi v Irsku nabídli nový život a vitalitu.

Když se papež obrací k irským biskupům, zdůrazňuje, že u mnohých z nich došlo k vážnému pochybení v úsudku a selhání v roli představeného, protože správně neuplatnili kanonické procedury, když se o zneužívání dozvěděli. Ačkoli je často obtížné poznat, jak čelit složité situaci, zůstává skutečností, že došlo k vážným chybám a oni v důsledku toho ztratili věrohodnost. Papež je povzbuzuje, aby důsledně usilovali o již započatou nápravu minulých chyb

a zabránili jejich opakování tím, že budou plně dodržovat kanonické právo a spolupracovat s veřejnými představiteli v oblasti jejich kompetence. Vyzval také biskupy, aby usilovali o svatost, byli příkladem a povzbuzením pro kněze i věřící a tak aby splnili svůj úkol v životě a poslání církve.

Nakonec papež navrhuje několik konkrétních kroků, které mají povzbudit obnovu církve v Irsku. Žádá všechny, aby své páteční skutky pokání po dobu jednoho roku obětovali za odčinění hříchů zneužívání, ke kterým došlo. Doporčuje, aby často přistupovali ke svátos-

ti smíření a věnovali čas eucharistické adoraci. Oznamuje také záměr vykonat apoštolskou vizitaci některých diecézí, řeholních řádů a seminářů a dále lidové misie na národní úrovni pro biskupy, kněze a řeholníky v Irsku. V letošním mezinárodním Roce kněží předkládá postavu sv. Jana Marie Vianneye jako vzor a přímluvce za oživení kněžské služby v Irsku. Po vyjádření díky všem, kteří se neúnavně věnovali energickému vyřešení tohoto problému, končí list modlitby za církve v Irsku, obsahující prosbu o milost uzdravení a obnovy

RaVat

PEDOFILNÍ KRIZE ZÁPADNÍ SPOLEČNOSTI

O čem se nemluví

Možná, že letošní postní doba bude pro Benedikta XVI. nejtěžší. Po hořkém potvrzení toho, co prohlásil jako prefekt Kongregace pro nauku víry během rozjímání Křížové cesty u Kolosea v roce 2005 („Kolik špíny je v Církvi!“), následuje nyní nechutný hon, kterého se účastní světská média různého ražení, disidenti typu Hanse Künga a lobby šířitelů nových lidských práv. Jsou to dny tmářství a hněvu sdělovacích prostředků a Petr je opět uprostřed bouře.

S hodinářskou přesností se dostávají na přetřes případy, plnící funkci cíleně navážených bomb. Očekává se list katolíkům v Irsku, jenž je reakcí na hrozná obvinění tzv. Ryanovy komise. Tisk vytahuje staré případy v Holandsku, Německu, Rakousku a Švýcarsku, z nichž mnohé již stanuly před soudem a byly už archivovány před 20 či 30 lety. Vznětlivý materiál na konstrukci špinavého, ale i falešného příběhu.

Je to snaha vykreslit v kolektivní představivosti takovou podobu Církve, která je nejenom jakýmsi cizím tělesem v postmoderní společnosti, ale určitým druhem zrůdy, jejíž morálka a interní disciplína vedou její členy k anomáliím a úchylkám. Ano, toto je Církev, která vychovala Evropu k uznání lidské důstojnosti, v lásce k práci, literatuře a zpěvu; ta která vynalezla nemocnice a univerzity a zavedla právo a omezila absolutismus... nyní to vše není důležité.

Se stejným potěšením, které někteří zkoušejí při odstraňování jejích symbolů z veřejného prostoru, se jiní pokoušejí o demolici jejího obrazu v kolektivním povědomí.

Otázka zní: je pravdou, co se nám říká, anebo nikoli? Podívejme se na čísla. Například v Německu ze 210 000 případů zneužití nezletilých, jež byly oznámeny od roku 1995, se jich 94 týkalo různými způsoby Církve. Zajisté, 94 pří-

Pokud velká média kladou na první stránky 94 případů, a záludně přitom zamlčují dalších 200 tisíc, ocitáme se před odpudivou operací, na niž je třeba poukázat.

padů ve farnostech a školách je enormní množství, které zraňuje tělo Církve a vyvolává závažné otázky. Je také pravdou, že u členů Církve, zejména těch, kteří jsou pověřeni výukou, se očekává vždy více než průměr, protože komu je mnoho dáno, od toho se stejně žádá. Avšak řekněme také velmi jasně, že Církev nežije v nějakém prostoru mimo dějiny. Je tvořena slabými lidmi a hříšníky; její tělo je vydáno tlaku dobových kulturních proudů a nechybějí ani momenty, v nichž je svědomí mnoha jejích členů formováno spíše světským míněním než živou tradicí, kterou obdrželi.

Hrůzu těchto případů nelze minimalizovat, a proto Benedikt XVI. (už jako prefekt Kongregace pro nauku víry) uvedl do pohybu imponující „ozdravný proces“, jehož plody jsou již patrné. Pokud však velká média kladou na první stránky 94 případů, a záludně přitom zamlčují

dalších 200 tisíc, ocitáme se před odpudivou operací, na niž je třeba poukázat. Číslo této katastrofy k nám promlouvají o morální chorobě naší doby a vyžadují, abychom příčinu soužení západních společností hledali nikoli v celibátu katolických kněží, nýbrž v sexuální revoluci roku 1968, v relativismu a ve ztrátě smyslu života.

Sociolog Massimo Introvigne publikoval na toto téma vynikající článek, ve kterém ukazuje, že mediální uragán těchto týdnů je odpovědí na to, co označil jako fenomén „morální paniky“, a je dokonale dálkově monitorován několika mocenskými centry. Podle jeho názoru jde o „sociální hyperkonstrukci“, která má za pomoci zlomkovitých a z časového hlediska diskontinuitních informací vytvořit novou podobu zrůdy.

Existuje zajisté reálný problém, totiž kněží (i jeden je přespříliš), kteří se dopustili odporného zločinu sexuálního zneužití nezletilých. Avšak dimenze, doba a historický kontext jsou systematicky zkreslovány nebo zamlčovány. Nikdo nedává tato čísla církevní ostudy do souvislosti s brutálním celkem problému. Nikdo např. neříká, že ve Spojených státech byl pětkrát vyšší počet obviněných mezi pastory protestantských komunit, anebo že ve stejném období, kdy bylo v této zemi odsouzeno něco přes 100 katolických kněží, bylo za stejný zločin zároveň odsouzeno 5 tisíc profesorů gymnastiky a trenérů. A nikdo přitom nezádal vysvětlení na Basketbalové federaci!

A nakonec, údaje nejvíce deprimující: oblastí, ve které se vyskytuje nejvíce případů pohlavního zneužití nezletilých, je rodina (zde dochází ke dvěma třetinám registrovaných případů). Co tedy má s tím vším do činění celibát? Ponechme stranou staré obsese Hanse Künga a jeho archaickou křížáckou snahu o odstranění nervů a podstaty Církve. Od světských médií, které se dovolávají vědeckosti, preciznosti a profesionality se však očekává větší objektivita.

Minulý týden dálkově ovládaná „morální panika“ zasáhla dobře svůj cíl. Hon se soustředil na tu největší kořist, samotného Benedikta XVI., papeže, který provětral vzduch a zavedl řadu opatření

Benedikt XVI. přijímá popelec. Foto: communio.stblogs.org/Reuters/Alessia Pierdomeico

za účelem maximální transparentnosti, kooperace s autoritami, a zejména péče o oběti. Byl to papež, který se ve Spojených státech a v Austrálii tváří v tvář setkal s těmi, kteří byli vystaveni oně hrůzné zkušenosti, aby požádal o odpuštění jménem Církve, jejímiž zraněnými členy jsou, a zasluhují proto přednostní pozornost.

Nařknutí papeže Ratzingera právě na tomto poli by si zasluhovalo pouhé pohrdání, pokud by neodhalovalo něco důležitého o této historické době. Existuje kulturní, politická a mediální moc, která si bez uzardění a rozpaků vzala na mušku Petra. Zajisté to není poprvé, a je vhodné si to pamatovat. Zuřivost a použité zbraně jsou však tentokrát mnohem podlejší než dříve.

Lze si představovat průhledné svědomí, s nímž Benedikt XVI. hledí na tuto záplavu, a z ní vyplývající bolest, která jej provází v této dramatické chvíli, kdy se on sám uvnitř Církve stal fyzickým místem přitahujícím nenávisť, jež je iracionální, ale nikoli neznámá, protože už o ní Ježíš mluvil v evangeliu. Možná, že nám s jakousi nadsázkou na minulé středěnní audienci chtěl ukázat, jak miní konat svou službu v této chvíli strachu, pudových reakcí a různých výkyvů.

Učinil tak pohledem do zrcadla jednoho ze svých milovaných učitelů, svatého Bonaventury, když řekl: „...vládnout

neznamenalo pro svatého Bonaventuru pouze jednat, ale zejména přemýšlet a modlit se. ... Jeho důvěrný kontakt s Kristem vždycky provázel jeho práci generálního ministra, a proto sepsal také řadu teologicko-mystických děl, která vyjadřují duši jeho vlády, vyjevují jeho úmysl vládnout nejenom skrze příkazy a struktury, ale vést a osvěcovat duše, orientovat ke Kristu.“

Toto rozhodnutí Benedikta XVI. zůstává uprostřed bouře pokorné a pevné.

José Luis Restán

*Z italského internetového deníku
Il Sussidiario ze 16. března přeložil
P. Milan Glaser SJ,
Radio Vaticana.*

*José Luis Restán,
španělský novinář, pracoval např. pro španělské vydání časopisu 30 Giorni, dnes generální ředitel obsahu katolické mediální sítě COPE.*

Ke dvěma třetinám registrovaných případů pohlavního zneužití nezletilých dochází v rodinách. Co tedy má s tím vším do činění celibát?

ERNST HAECKEL (I.): ČLOVĚK Z OPICE. BEZ DŮSTOJNOSTI.

Seriál Architekti kultury smrti (7)

Muž, kterého oslovil Charles Darwin, se stal nejzdatnějším popularizátorem jeho myšlenek. Přestože své poznatky obratně falšoval a ovlivnil nacisty, jeho myšlenky najdeme v učebnicích dodnes.

V září 1867, když trávili novomanželé Haeckelovi líbánky v Tyrolsku, vydal se Ernst Haeckel na túru a chtěl zdolat 2700 metrů vysoký vrchol Tristenspitz. Měl málo zkušeného průvodce a počasí jim příliš nepřálo. Když padla noc, oba muži byli ztraceni uprostřed hor. Se smrtí na jazyku spěšně sepsal poslední vůli; přál si být zpopelněn a uložen po boku své první ženy, která zemřela o tři roky dříve. Bouře ustoupila a Haeckel přežil. Své novomanželce Agnes zřejmě poslední vůli nikdy neukázal; začátek druhého manželství Ernsta Haeckela však svědčil o tom, že druhá žena byla jen náhražkou za zesnulou, kterou opravdu miloval.

Zrození rebela

Ernst Haeckel se narodil roku 1834 v Postupimi. Nedlouho po jeho narození se rodina přestěhovala do Merseburgu, kde otec pracoval jako právník ve státní správě. To bylo předpokladem výborného finančního zabezpečení. Ernst studoval medicínu ve Würzburgu a Berlíně. Studia zdárně dokončil, ale brzy si uvědomil, že se štítí nemocných. Jen formálně si otevřel praxi v Berlíně a hned poté se vydal na dlouhou cestu po Itálii. Tam se bezstarostný mladý muž, žijící z apanáže od otce, nadchl pro krajinomalbu. S tím ale otec nemohl souhlasit a Haeckel se musel vrátit k přírodním vědám.

V té době se zamiloval do své sestřenky Anny Sethe. Vrátil se do Německa a pilně se věnoval vědě, aby získal místo na univerzitě a byl pro ni důstojným nápadníkem. Po roce a půl manželství Anna náhle zemřela, zřejmě na zánět slepého střeva. Smrt milované ženy Haeckela hluboce poznamenala.

Ernst Haeckel. Foto: Nicola Perscheid/ihm.nlm.nih.gov

Jestliže byl Ernst dosud liberálním evangelíkem, Annina smrt mu vzala víru. Aby našel náplň života, snaží se nalézt důkazy pro evoluci. Četl Darwina; zatímco Darwin nereagoval na spory s náboženskými autoritami, Ernst Haeckel vyhlásil náboženství válku. Podle řady autorů to byl právě on, kdo přispěl k roztržce mezi vědou a náboženstvím, která trvá dodnes.

Konfrontační styl bojechtivého muže měl odezvu. Rodině chodily nenávidné dopisy a anonymní výhrůžky. Ale vedle

nepřátel strhl Ernst Haeckel řadu intelektuálů na svou stranu. Jeho přednášky měly ve srovnání s Darwinem mnohem větší odezvu a knih se prodalo výrazně více.

Paleontolog a embryolog

Darwinovu ústřední knihu *O původu druhů* Haeckel četl, když se zabýval studiem mřížovců, jednobuněčných mořských organismů, které vytvářejí ve své buňce mřížovité podpurné struktury až ozdobné schránky s velkými otvory z oxidu křemičitého. Tyto křemičité schránky se usazují na dně moří v podobě radiolariového bahna. V následujících letech studoval další jednobuněčné organismy a vytvořil samostatnou říši *Protista*, zahrnující všechny eukaryotní organismy, které nejsou klasifikovány jako živočichové, rostliny ani jako houby a jediné, co je spojuje, je jejich jednobuněčnost. Spekuloval o stáří fosilií a zaznamenal dramatickou změnu v podobě fosilií z doby kambria (před cca 500 miliony let) ve srovnání s prekambriem. Zastával teorii, že v období prekambria připomínaly životní formy současná embrya.

Haeckel byl jedním z prvních embryologů. Přišel s tezí, že individuální vývoj embrya (fylogeneze) je zrcadlem vývoje druhů (ontogeneze), tedy že zárodek prochází všemi morfologickými stádii: lidské embryo tedy začíná jako jednobuněčný organismus, pak přejde do podoby jednoduchého bezobratlého organismu podobného larvě (ze které se vyvinuli všichni vyšší živočichové), následuje fáze jednoduchého strunatce a postupně se vyskytují znaky ryb, obojživelníků, plazů a ptáků; následují jednodušší formy savců a opic.

Badatel? Ideologický darwinista

K podpoře své teorie nakreslil mnoho obrázků embryí, z nichž neznámější jsou raná stádia embryí obratlovců. Chtěl dokázat, že embrya různých tříd obratlovců jsou v raných stádiích identická. I když lze souhlasit s tím, že biologové 19. století pracovali s poměrně primitivním vybavením a Haeckel usiloval o představení idealizovaných „typů organismů“ namísto věrných kopií jednotlivých druhů, je dnes spolehlivě dokázáno, že Ernst Haeckel své ilustrace falšoval, nesrovnalosti ignoroval a zametal stopy důkazů hovořících v neprospěch jeho teorie. Nejslavnější embryolog před Haeckelem, Karl Ernst von Baer, poukázal na to, že se u embryí dříve než konkrétní znaky druhu objeví obecné znaky větší skupiny živočichů a že embrya vyšších živočichů skutečně mají během svého vývoje jisté znaky dospělých forem nižších živočichů. Von Baer ale poděpřel své teze souhrnem pečlivých empirických pozorování, a proto jednoznačně odmítl Darwinův postulát o přeměně celých druhů. Věděl, že embrya nikdy nevypadají jako dospělí jedinci jiného druhu. Došel k závěru, že odlišné třídy obratlovců společného předka nemají.

V knize *Přirozená historie stvoření* z roku 1868, svého času velmi populární, ukázal Ernst Haeckel rytiny embryí psů, kurů a želv a vyzýval čtenáře, aby našli rozdíly. To nebylo samozřejmě možné; tiskař použil tutéž rytinu třikrát. Je pravda, že tato embrya jsou shodou okolností v jisté fázi podobná.

Haeckelovy kresby embryí obratlovců (ryba, ještěrka, želva, kur, králík, člověk) měly doložit, že embrya vyšších druhů opakují při svém růstu vývojové fáze nižších druhů. Srovnání s fotografiemi však dokazuje, že tomu tak není.

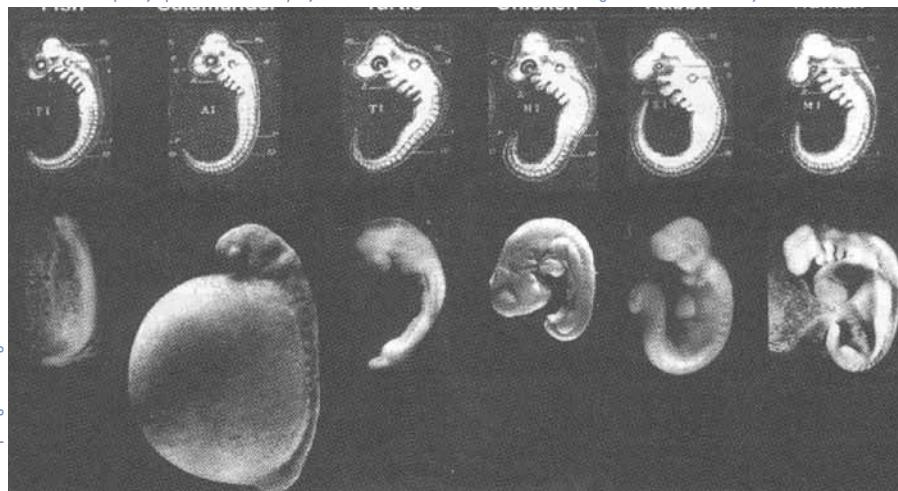

Foto: Springer-Verlag

Ernst Haeckel byl osobností, která ovlivnila nejen nacisty, ale i sociální darwinisty současnosti. Není od věci se zaměřit rovněž na jeho pohled na náboženství a na autentických citacích dokázat, jak vysoce propojené jsou jednotlivé složky kultury smrti.

Základy rasové teorie

Obrázky vycházející z Haeckelových podvrhů zdobí učebnice biologie v mnoha zemích dodnes. Nejinak je tomu s názory na vývoj člověka, přestože současní autoři učebnic o většině názorů Ernsta Haeckela raději mlčí. Předpokládal, že se lidstvo vyvinulo z řady druhů opic, které možná měly společného předka na dnes už zaplaveném kontinentě Lemuria. Popsal údajných 22 fází vývoje člověka – s tím, že 21. fáze, která má dokazovat přechod mezi opicí a člověkem, je chybným článkem, který nazval *Pithecanthropus alalus* – opočlověk bez řeči.

Dále autor představuje současný lidský druh jako vysoce hierarchizovaný: na nejnižším stupni jsou Papuánci a Hottentoti, Eskymáci a Australci. Jejich intelektové schopnosti považoval za nižší než

u koní, psů nebo slonů. Afričany na obrázcích znázorňoval s výraznými opičími rysy. Oproti tomu vyšší postavení vyhradil Haeckel Asiatům a původní populaci Ameriky.

Nejvýše stojí rasa bílá (kavkazská) zahrnující i kmeny indogermánské a semitské; ta je ovšem vnitřně výrazně diferencovaná. Vytvořil vývojový rodokmen lidstva a v řadě dalších studií představuje ucelenou rasovou teorii. Germánské národy označil za nadřazené všem ostatním. Ernst Haeckel však nebyl jen rasista, ale i zarputilý antisemita. Domníval se, že germánská rasa postupně vytlačí všechny ostatní, méněcenné. Sám se pyšnil čistokrevným nordickým rodokmenem, což dokazoval nacistický rasový ideolog a Haeckelův obdivovatel Heinz Brücher.

Klasik nejen pro nacisty

Ernst Haeckel zemřel roku 1919 a zažil zdrcující porážku milované vlasti v první světové válce. „*Finis Germanie!!*“ napsal v dopise příteli. Mír dosažený podpisem příměří považoval za nástroj degradace Německa, a tím i nejvyspělejší lidské rasy. Haeckelovy ideje však neodešly s ním. Stal se nejcitovanější autoritou časopisu *Archiv für Rassen- und Gesellschaftsbiologie* (Archiv pro rasovou a sociální biologii), který vycházel v letech 1904 až 1944 a stal se ústředním tiskovým orgánem pro šíření eugenických myšlenek a nacionálně socialistické palety vědy.

Ernst Haeckel byl osobností, která ovlivnila nejen nacisty, ale i sociální darwinisty současnosti. Není od věci se zaměřit rovněž na jeho pohled na náboženství (kterého jsme se v tomto článku dotkli jen letmo) a na autentických citacích dokázat, jak vysoce propojené jsou jednotlivé složky kultury smrti.

(Pokračování příště.)

Josef Mudra

(mezititulky redakce)

Seřál vzniká podle knihy Donald De Marco – Benjamin Wiker: *The Architects of the Culture of Death*. Ignatius Press, San Francisco 2004, ISBN 1-58617-016-3, 410 stran.

BŮH VE SVÁTOSTECH

Účinky svátosti křtu

Ve křtu jsme byli ponořeni do Kristovy smrti a spolu s ním jsme vstali k novému životu. Zemřeli jsme hříchu a znovu jsme se zrodili k životu milosti. Bůh nás oděl milostí ospravedlnění a Božího dětství, odpustil nám všechny časné i věčné tresty za hříchy a vtiskl do naší duše nezrušitelné svátostné znamení. Tak jsme se stali členy Kristova mystického těla, Církve.

Křestní kaple s křtitelnicí, paškálem a oleji.
Foto: Flickr, ken mccown

Křestní obřad, jak byl vykonáván zvláště v prvotní Církvi, byl bohatý na symbolismus. Svátý Pavel se k tomuto symbolismu velmi často vrací a připomíná křesťanům, že křest jakožto posvátná koupel naznačuje vnitřní očistu duše. Vystoupení z vody na světlo představuje duchovní osvětlení nového křesťana. Pohroužení do křestní vody symbolizuje pohřbení s Kristem a tajemnou smrt hříchu, tak jako vynoření z posvátné vody znamená mystické povstání ze smrti hříchu a znovuzrození k novému životu.

Ponoření v Kristovu smrt

V šesté kapitole listu Římanům shrnuje Apoštol celou křesťanskou nauku o účincích svátosti křtu těmito krásnými slovy: *Cožpak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Ježíše Krista, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Neboť jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtvýchvstání. Vždyť přece víme, že starý člověk v nás spolu s ním byl ukřižován... Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít (Řím 6,3–8).*

Být pokřtěn v Kristovu smrt znamená být přivtělit se ke Kristu v samém úkonu jeho spasitelského díla. A to znamená mysticky s ním zemřít. Jestliže on zemřel za naše hříchy, my umíráme hříchům vlastním. Tato mystická smrt je tajemná skutečnost, tak jako jsou skutečné její účinky: smrt hříchu, smrt starému člověku, nový život.

Jsmo tedy ve křtu pohřbeni s Kristem, abychom s ním také vstali k novému životu (srov. Kol 2,12). On povstal k životu slávy v nebesích, my povstáváme k životu milosti. Víme ale, že milost je sémě slávy. Přijmout křest tedy znamená spojit se co nejtěsněji s Kristem v jeho díle vykoupení a čerpat z plodů tohoto díla. Ponořit se do křestní vody znamená ponořit se do mystického Krista jako do přirozeného prvku našeho života, to znamená včlenit se do jeho velkého těla, které žije z něho, své hlavy.

Koupel znovuzrození

Nový život nastává pro duši, která vystoupila z křestní vody, v níž pochovala hřích, starého člověka, oděla se v Kristovy zásluhy a naději ve slavné vzkříšení. V tom smyslu psal Apoštol svému spolupracovníku Titovi: *Bůh nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem Svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista. Abychom – ospravedlnění jeho milostí – dostali jako dědictví vytoužený věčný život (Tit 3,5–7).* Křest je tedy koupelí znovuzrození a obnovy člověka. Je to koupel, která očisťuje duši od všech poskvrn dřívějšího života. Křest je znovuzrození skrze vodu a Ducha Svatého, jenž z nás, dětí hříchu, činí děti Boží. A je to zároveň obnova celého člověka, protože pod vlivem Ducha Svatého pokřtěný svléká starého člověka a obléká nového, stává se novým tvorem v nadpřirozeném řádu, a to nejen po stránce morální, nýbrž i ve svém duchovním bytí. Jestliže jsme se tedy křtem stali novými tvory a náš vztah k Bohu byl postaven na zcela novou základnu, jestliže už nejsme cizinci před Bohem, nýbrž jeho dětmi v Ježíši Kristu a on naším Otcem, pak nám náleží také nebe jako dědictví, v jehož dosažení doufáme v síle daného příslibu a ve smyslu synovských práv.

Z této nauky Písma svatého vycházel Florentský koncil, když otcové koncilu psali v dekretu pro arménské křesťany: *První ze všech svátostí je svatý křest, který je branou duchovního života. Skrze něj se stáváme údy Kristovými a přičleňujeme se k tělu Církve... Účinkem této svátosti je odpuštění veškeré viny dědičné i osobní a veškerého trestu, který přísluší vině (Denz. 696).*

Ve chvíli svatého křtu se v lidské duši odehrává tajemná proměna. Svatý Augustin to vyjádřil v překrásném protikladu: *V dětech narozených a dosud nepokřtěných je třeba vidět Adama; v dětech narozených a pokřtěných, a proto znovuzrozených, musíme vidět Krista (Sermo 174, 9).*

Milost ospravedlnění

Je to především *milost ospravedlnění*; tou Bůh odívá nového křesťana. Křest smývá hříchy, činí duši čistou a krásnou a současně ji pozvedá do onoho řádu, z něhož člověk vypadl hříchem svého praotce a případně i hříchy osobními. Svatí Otcové stále ukazují na nesmírné štěstí, jakého se člověku ve svátosti křtu dostalo, a zdůrazňují, že tomu, kdo umírá po jeho přijetí, je otevřena brána nebes. Proto Florenstský koncil, když prohlásil, že křest odpouští všechny hříchy a také všechny tresty za hříchy, praví, že pokřtěným se nemá za hříchy spáchané před přijetím křtu udělovat žádné pokání, jak se to děje ve svaté zpovědi, protože jsou zbaveni všech trestů. Proto umřou-li dříve, než se dopustí nějakého hříchu, ihned se dostanou do Božího království a k vidění Boha (Denz. 696).¹

Svatý Tomáš se snaží odůvodnit, proč je nově pokřtěný člověk předmětem naprostého Božího zalíbení. Přijetím křtu je člověk totiž přivtělen ke Kristu trpícímu a umírajícímu, jak řekl svatý Pavel. Jsme tedy jedno s ním. Co je jeho, je pak i naše; protože jsme údy jeho těla, tvoříme s ním nerozlučný celek. Proto i jeho utrpení je naše, jeho záslužná hodnota je nám přivlastněna. A protože Kristovo zadostiučinění, které se na křtu stalo naším, je dostatečné, ano nadbytečné k odpuštění všech hříchů a trestů, dává Bohu dokonalou náhradu za naše hříchy, takže přijetím křtu se stáváme předmětem naprostého zalíbení Božího (S. th. III, 69, 2).

Milost Božího dětství

S očištěním duše od hříchů je však spojeno zároveň vlití milosti Božího dětství. Křest pohřbil hřích, aby dal vzrůst novému životu duše, životu Božímu, který by rozkvetl na hrobu hříchu. Jen hřích nás činil Božími nepřáteli, odvracel nás od Boha. V té chvíli, kdy byla tato pře-

Křtitelnice z 9. století, kolegiální kostel Panny Marie Na Schodech, Moncalieri, Itálie. Foto: Flickr, Mammaoca2008

kážka našeho spojení s Bohem odstraněna, stáváme se opět předmětem jeho zalíbení. A láska Boží je tvůrčí, vlévá nový život do duše tomu, jehož miluje.

Kdo jste byli pokřtěni, oděli jste se v Krista, psal svatý Pavel galatským křesťanům (Gal 3,27). Stále táž myšlenka přivtělení ke Kristu se vrací u Apoštola. V ní vidí celé bohatství křesťanského života, jehož se na křtu dostává v celé náplni novému Kristovu údu. Pokřtěný je Kristův, oděl se v něho, byl jím proniknut, takřka se s ním ztotožnil. A nyní, co je Kristus

podle své přirozenosti, je pokřtěný podle milosti, která je účastí v samé přirozenosti Boží. Tedy dítě Boží, které nebeský Otec zahrnuje svou nekonečnou přízní a jemuž slibuje dědictví, náležející Synu.

Křest je branou k novému životu: posvěcující milostí, vlitou na křtu, se člověk stává novým tvorem, celý jeho přirozený organismus jako by byl povýšen, z člověka se stává skutečný nadčlověk, o němž snil Nietzsche. Jestliže však Nietzsche nadčlověk je výplod pýchy, je nadčlověk-křesťan dítětem pokory. Člověk by

se nikdy nemohl odvážit myšlenky společenství Božího, kdyby mu tuto myšlenku a zároveň její uskutečnění nepodal sám Bůh. Protože na křtu se lidské duši dostává v milosti posvěcující samého života Božího a vlitými ctnostmi se člověk účastní Boží činnosti, je pozvednut v celé své bytosti do oblasti nadpřirozena a stává se zcela Boží. To je nadčlověk ve smyslu křesťanském. Člověk už pak nesmí toužit po ničem nižším, pozval-li ho Bůh k tak úžasné důstojnosti, a nic vyššího mu nemůže dát ani on sám.

Svátostný charakter

Vedle milosti Božího dětství a všech důsledků, jaké z ní plynou, dostává se novému křesťanu na křtu také *svátostného charakteru*. Celá křesťanská tradice tvrdila, že tak, jako se člověk může jen jednou narodit tělesně, tak se může jen jednou narodit duchovně na křtu, neboť tak jako tělesné zrození činí člověka synem lidským, tak duchovní zrození činí člověka údem Kristovým. A to provždy v obou případech. Člověk se může zpronevřit své lidské důstojnosti a padnout pod úroveň rozumového tvora, ale tím nepřestane být člověkem. A úd Kristův se může zpronevřit svým závazkům ke Kristu a padnout pod úroveň dítěte Božího, ale tím nepřestane právně náležet Kristu. Svátostným charakterem na sebe přijal Kristovo znamení, a toto znamení ho bude provázet, ať půjde cestou spásy, nebo záhuby. V prvním případě mu bude znamením cti a slávy, ve druhém pak hanby a odsouzení.

Tento svátostný charakter v duši křesťana je znamením Krista kněze, přivtěluje nás ke Kristu veleknězi Nového zákona, dává nám účast v jeho kněžské moci. Proto uděluje pokřtěnému právo a moc

Jestliže tedy Církev jde k Bohu ve své oficiální bohooctě, má právo jít s ní každý, kdo přijal na křtu podobu Kristovu. A z jejích pokladů má právo čerpat jako ten, kdo bere z toho, co mu náleží.

...co je Kristus podle své přirozenosti, je pokřtěný podle milosti, která je účastí v samé přirozenosti Boží. Tedy dítě Boží, které nebeský Otec zahrnuje svou nekonečnou přízní a jemuž slibuje dědictví, náležející Synu.

účastnit se křesťanské bohoocty, což se jeví jako schopnost platně přijímat další svátosti.

Není pochyby, že, ač byl Kristus knězem a prostředníkem po celý svůj život od okamžiku svého vtělení, vykonával vrcholným způsobem svůj velekněžský úřad v okamžiku svého umučení, své oběti na kříži. V té chvíli byl obětníkem a krvavým obětním darem v jedné osobě. Svátostí křtu, v které umíráme hříchu, se připodobňujeme Kristu v jeho umučení a bolestné smrti a stáváme se schopnými přidružit se k němu v oběti, ve kterém tajemným způsobem pokračuje až do konce věků. Proto podle staré církevní praxe nebylo dovoleno katechumenům účastnit se vlastní mešní oběti; odcházeli před obětováním. Teprve přijatý křest, který je připodobnil Kristu knězi, otevřel jim cestu k účasti, a to činně, v jeho bohooctě, uskutečňované hlavně obětí mše svaté.

Křest nám tedy ve svátostném charakteru dává jistou podobu samého Krista, a to Krista, kněze Nového zákona. V tom smyslu mohl Tertulián zcela právem říci, že křesťan je druhý Kristus – *christianus alter Christus*. Svátostí křtu nastává přímo jisté ztotožnění křesťana s Kristem, v kterém si sice křesťan uchovává lidskou osobnost a podobu, ale jeho přidružení ke Kristu je tak blízké, že o něm Kristus mohl užít obrazu révévého kmene a ratolesti, a svatý Pavel obrazu lidského těla a jeho údů. Při těchto obrazech pak máme na mysli už nejen svátostný charakter, nýbrž jeho aktivní spojení s posvěcující milostí.

Přivtělení k Církvi

Konečně tím, že nás křest přivtěluje ke Kristu, činí nás také údy Církev,

Kristova tajemného těla. Zrodili jsme se z vody a z Ducha Svatého, máme proto přístup do Božího království na zemi. Jsme činnými údy Kristovy Církev, její cíle se stávají našimi cíli, protože nás všechny poutá jedno Kristovo kněžství, jehož obraz nám byl vryt do duše. Církev jako představitelka a pokračovatelka Ježíše Krista vykonává dále jeho velekněžské poslání. A v té chvíli, kdy na sebe nový křesťan vzal obraz Kristův, dostal podíl v tomto poslání v celém kněžském úkolu Kristově. Jde proto k Bohu s Církví a skrze Církev a účastní se její bohoocty, která je bohooctou Kristovou.

Společenství svatých

Tím nastává také vzájemné pronikání a sdělování života milosti, obdobné společenství života mezi údy jednoho těla, což nazýváme obcování svatých. V té míře, jak jsou křesťané spojeni s Kristem milostí a vzájemnou láskou s ostatními věřícími, účastní se jednotlivci v životě celku. Z modliteb a dobrých skutků, zásluh a úkonů kajícího jednání mají čerpat všichni členové Kristovy Církev, tak jako se z výhod jednoho údu těla radují všechny ostatní údy. Jednota údů v těle je obrazem jednoty údů těla Církev. Jestliže tedy Církev jde k Bohu ve své oficiální bohooctě, má právo jít s ní každý, kdo přijal na křtu podobu Kristovu. A z jejích pokladů má právo čerpat jako ten, kdo bere z toho, co mu náleží.

Poznámky

¹ Svatý Tomáš vykládá, jak křest otvírá nebe a zbavuje člověka nutnosti projít očistcem: *Otevřít nebe znamená odklidit překážky, které brání vstoupit do něho, totiž hřích a tresty, které mu náležejí. Protože křest smazává všechny hříchy a odpouští všechny tresty, otvírá nebe těm, kdo jej přijímají* (S. th. III, 69, 7).

Reginald M. Dacík OP
Věřouka pro laiky V.
Krystal, Olomouc 1948
redakčně upraveno

ThDr. Reginald Maria Dacík OP (1907–1988), český teolog, redaktor, publicista, kněz dominikánského řádu

Foto: Flickr, stlyouth

JE TŘEBA PŘEKONÁVAT REDUKCIONISMY MINULÝCH DESETILETÍ

Benedikt XVI. o kněžství

Téma kněžské identity, jež je předmětem prvního dne vašeho sympozia, je rozhodující pro výkon služebního kněžství nyní i v budoucnu. V naší, tak „mnohostředné“ době, náchylné rozmělnit každé pojetí identity, kterou mnozí chápou jako protiklad svobody a demokracie, je důležité jasně rozumět teologické specifice služebního kněžství, aby se neupadlo do pokušení redukovat ho na dominantní kulturní kategorie. V kontextu rozšířené sekularizace, která postupně vylučuje Boha z veřejné

Přinášíme podstatnou část promluvy Benedikta XVI. z nedávné audience Svatého otce s účastníky Mezinárodního teologického kongresu, který pořádala Kongregace pro klérus v rámci Roku kněží. Jeho téma znělo „Věrnost Krista, věrnost kněze“. Účastnilo se ho přes 700 kněží a biskupů. Mnozí z nich mají na starost formaci kněží na diecézní nebo národní úrovni.

sféry, a také ze sdíleného sociálního povědomí, je kněz často vnímán jako „cizinec“ právě pro nejzákladnější aspekty své služby, totiž proto, že má být mužem posvátné sféry, vyděleným ze světa, aby se přimlouval za svět, a že je ustanoven Bohem a ne lidmi (srov. Žid 5,1). Z tohoto důvodu je nezbytné překonávat nebezpečné redukcionismy minulých desetiletí, kdy byl kněz za použití spíše funkčních než ontologických kategorií představován téměř jako „sociální pracovník“, což hrozilo zprone-

věřou samotného Kristova kněžství. Stejně naléhavě jako je hermeneutika kontinuity zapotřebí k adekvátnímu porozumění textům Druhého vatikánského koncilu, je analogicky nutně zapotřebí také hermeneutiky „kněžské kontinuity“, která počínaje Ježíšem z Nazareta, Pánem a Kristem, prochází dvěma tisíci let dějin velikosti a svatosti, kultury a zbožnosti, jimiž se kněžství do světa zapsalo a dosahuje až do naší doby. Drazí bratři kněží, v době, ve které žijeme, je obzvláště důležité, aby povolání

k účasti na jediném služebném kněžství Kristově rozkvétalo „prorockým charismatem“: je velmi zapotřebí kněží, kteří hovoří ke světu o Bohu a Bohu představují svět; mužů, kteří nepodléhají pomíjivým kulturním módám, nýbrž jsou schopni autenticky žít onu svobodu, kterou může dát pouze jistota příslušnosti k Bohu. Jak bylo zdůrazněno na vašem sympoziu, dnes je nejnmutnějším prorockým věrnost, která počínaje věrností Krista lidstvu, skrze Církev a služebné kněžství vede k životu vlastního kněžství v totálním přilnutí ke Kristu a Církvi. Kněz totiž už nepatří sobě, ale odbrženou svátostnou pečeti se stal „vlastnictvím“ Boha. Toto „být někoho Jiného“ má být rozpoznatelné všemi skrze průzračné svědectví.

Ve způsobu myšlení, mluvení, usuzování o faktech světa, v tom, jak slouží a miluje, jaký má vztah k lidem, i co se týče oděvu čerpá kněz prorockou sílu ze své svátostné příslušnosti, z hloubi svého bytí. V důsledku toho se musí všemožně snažit oprostit od dominující mentality, která inklinuje k tomu, že hodnotu jeho služby připisuje nikoli jeho bytí, ale jeho funkci, a zneuznává tak dílo Boha, který proniká do nejhlubší osobní identity kněze a přidobňuje ho definitivně Sobě.

Kněz už nepatří sobě, ale odbrženou svátostnou pečeti se stal „vlastnictvím“ Boha. Toto „být někoho Jiného“ má být rozpoznatelné všemi skrze průzračné svědectví.

Horizont ontologické příslušnosti k Bohu představuje i v naší době správný rámeček porozumění a potvrzení hodnoty posvátného celibátu, který je v latinské církvi charismatem vyžadovaným ke kněžskému svěcení (srov. *Presbyterorum ordinis*, 16) a je chován ve velké úctě východními církvemi (srov. CCEO, can. 373). Je autentickým prorockým království, znamením zasvěcení nerozděleného srdce Pánu a „věcem Páně“ (1 Kor 7,32), výrazem sebedarování Bohu a druhým (srov. KKC 1579).

Kněžské povolání je proto vznešené a zůstává velkým tajemstvím i pro ty, kteří jej obdrželi darem. Naše meze a naše slabosti nás musí přivádět k tomu, abychom s hlubokou vírou žili a střežili tento dra-

hocenný dar, kterým nás Kristus připojil k Sobě, a umožnil nám podílet se na Jeho spasitelském poslání. Porozumění služebnému kněžství se totiž pojí s vírou a vyžaduje ve stále větší míře radikální kontinuitu mezi seminární a stálou formací. Nekompromisní prorocký život, kterým sloužíme Bohu a světu hlásáním evangelia a slavením svátostí, usnadňuje příchod Božího království, jež je už přítomno, jakož i růst Božího lidu ve víře.

Draží kněží, muži a ženy dnešní doby po nás nechtějí nic jiného, než abychom byli kněžími až do posledního důsledku. Věřící laici naleznou u mnoha jiných lidí to, čeho je jim lidsky třeba, ale jedině u kněze mohou nalézt Boží Slovo, které má být neustále na jeho rtech (srov. *Presbyterorum ordinis*, 4); Otcovo milosrdenství hojně a nezištně rozdávané ve svátosti smíření; chléb nového života, „pravý chléb daný lidem“ (srov. Hymnus breviáře ze slavnosti *Corpus Domini* římského ritu). Prosme Boha, abychom Mu na přímluvu blahoslavené Panny Marie a svatého Jana Marii Vianneye mohli denně děkovat za velký dar povolání a plně a radostně žít věrnost svému kněžství.“

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana*

Volební rok 2010 pohledem českého katolíka

Rok 2010 bude pro českou společnost nejen ve znamení vzpamatování se z důsledků ekonomické krize, která nás v plné míře zasáhla v roce předchozím, ale také z pohledu voleb, které nás v letošním roce čekají. Ať už to budou květnové volby parlamentní, či podzimní volby do Senátu v souběhu s volbami komunálními, je potřeba, aby se český volič uznávající křesťanské hodnoty na tyto volby dostatečně připravil důkladným přečtením volebních programů kandidujících subjektů,

Víra v Ježíše Krista v poslední době stále více vyžaduje, abychom se zasazovali o budování kultury, která na základě evangelia novým způsobem vyloží bohatství hodnot a naplně katolické tradice. Dokonce i papež Jan Pavel II. ve svých poselstvích vyzýval katolíky, aby se nebáli občanské či politické angažovanosti. Je pravdou,

že právě politická angažovanost s sebou nese řadu aspektů, díky kterým se jí většina z nás vyhne. To nás ale neopravňuje k tomu, abychom se vyhnuli také tomu nejjednoduššímu nástroji, jak dění ve společnosti ovlivnit, ve formě volebního práva.

Katolík, který si ve škále volebních programů, bude vybírat ten správný, by se měl především ptát, který z kandidujících subjektů bude nejlépe bránit jeho zájmy v podobě prosazování křesťanských hodnot. I při ohlédnutí do let minulých se dá celkem jasně rozlišit, který politický subjekt podporoval uzákonění registrovaného partnerství a který naopak proti tomuto paskvilu degradujícímu postavení tradičního manželského svazku bojoval.

V neposlední řadě je to i boj proti excesům, které bychom si v minulosti dovedli představit jen stěží, ale které jsou

dnes naopak považovány za běžnou věc. Ve městech si určitě nelze nepovšimnout množství heren a kasin, které tu před pár lety vůbec nebyly nebo jsme nacházeli jen zřídka. A právě tuto skutečnost také umožnili někteří naši političtí představitelé, kterým také mnoho českých katolíků odevzdalo svůj hlas. Ne všichni ale pro tuto zhoubnost hlasovali, a někteří se i teď aktivně snaží tento nádor vyléčit.

Je proto potřeba, aby se český katolík rozhodoval odpovědně a s vědomím, že právě jeho hlas může ovlivnit směřování naší společnosti nejen v oblastech ekonomických, ale také hodnotových. Především prosazování křesťanských hodnot by mělo být hlavním aspektem českého katolíka, který se bude rozhodovat, komu v letošním volebním roce odevzdá svůj hlas.

Petr Jurčík, předseda MKD

Prezentace sborníku *Katolická církev v období rozpadu Československa 1939–1945*

V pondělí 15. 3. 2010 (v den výročí okupace českých zemí nacistickým Německem a vytvoření Slovenského štátu) proběhla na CMTF UP v Olomouci prezentace sborníku *Katolická církev v období rozpadu Československa 1939–1945*, shromažďujícího materiál ze stejnojmenné konference pořádané na CMTF UP v Olomouci 25. října 2007 katedrami církevních dějin a církevního práva ve spolupráci se Společností pro dialog církve a státu v Olomouci.

Prezentace se účastnili zástupci obou kateder (prof. Miloslav Pojsl a doc. Damián Němec OP), předseda jmenované společnosti ThLic. IClic. Jiří Koníček a její místopředseda ICDr. Jiří Majkov a jejich spolupracovníci.

V prezentaci sborníku byl zdůrazněn význam snahy o vědecké zpracování novodobých dějin katolické církve v Československu, a to s velkým důrazem na vzájemné ovlivňování událostí a poměrů českých i slovenských, i když – jako právě v období 2. světové války – došlo k většímu oddělení katolické církve na těchto dvou územích; vzájemný vliv však stále byl velmi významný, jak prokazují i zpracovaná témata týkající se tří okruhů: všeobecná církevně-politická situace v protektorátu a ve slovenském státu v mezinárodním (i diplomatickém) kontextu, její dopad na činnost konkrétních řeholních institutů (zde konkrétně dominikánů a premonstrátů) i jednotlivých diecézí a jejich aktivit.

fr. Damián Němec O.P.

Katolická charismatická konference 2010

Na začátku prázdnin se ve dnech 7.–11. července uskuteční 21. Katolická charismatická konference, a to opět na brněnském výstavišti. Účast přislíbil francouzský kněz Jacques Philippe z komunity Blahoslavenství, známý exercitátor i autor několika knih. Dále potvrdili účast P. Vojtěch Kodet, P. Aleš Opatrný, Katka Lachmanová, P. Tomáš Holub, P. Bogdan Stepien, Marie Svatošová a další.

Přihlásit se lze od 22. března on-line přes internet na adrese konference.cho.cz, nebo si můžete vyžádat písemnou přihlášku na tel. čísle 777 087 736 (volejte pouze v době 17–19 hod.).

konference.cho.cz

Noc kostelů poprvé v celé České republice

Noc kostelů se bude 28. května 2010 konat poprvé v celé České republice. V současné době je zapojeno více než 180 kostelů a modliteben a stále přibývají další zájemci, kteří chtějí představit své kostely a připravit v nich pro návštěvníky večerní a noční program. Akce je ekumenická a zatím je do ní zapojeno osm křesťanských církví – Církev římskokatolická, Církev bratrská, Církev československá husitská, Českobratrská církev evangelická, Církev pravoslavná, Bratrská jednota baptistů, Evangelická církev metodistická a Církev starokatolická.

nockostelu.cz

Duchovní cvičení dívek v Beskydech

Duchovní cvičení pro dívky ve věku od 16 do 26 let se uskuteční ve dnech 19.–25. července 2010 ve Frýdlantu nad Ostravicí (Beskydy) v Ostravské ulici 453. Exercicie nazvané „Jsem povolána žít z Božího milosrdenství a prokazovat je“ pořádají sestry boromejky, které jako přednášejícího pozvaly P. Prokopa Brože. V úterý čeká účastnice výlet do hor, od středy do soboty pak „duchovní cvičení s mlčením“. Cena je dobrovolná. Kontaktní osoba: S. M. Vincenta Kořínková, e-mail: vincen-ta@boromejky.cz, mobil: 723 477 525; poštovní adresa: Palkovická 524, 738 01 Frýdek-Místek. Další informace naleznete na internetu: www.boromejky.cz, www.hledampovolani.cz.

Vybíráme z redakční pošty

Se zájmem jsem četl informace k liturgii na stránkách farnosti Jejkov a posílám tento příspěvek do diskuse s pohledem do historie: B. Zlámal v díle IV. *Příručky českých církevních dějin* popisuje liturgii táborů na str. 95: „...zavedli tak zvanou mši sv. Petra, která sestávala jen z Otčenáše a konsekračních slov. Říkali ji venku, bez oltáře, bez ornátu, česky, na pohoršení ostatních husitů.“ Luther byl přesvědčen, že je v souladu s Janem Husem, který byl liturgicky konzervativní, a zavedl „novou“ bohoslužbu bez svátostného kněžství, které opustil, zrušil celibát, zavedl stoly čelem k lidu místo oltáře a odstranil latinu. Podobně na tom jsou křesťané s názvem českoslovenští-husitští. Biskup Kupka v knize *O mši svaté* v § 36 píše: „S naukou měnili protestanté obřady večere Páně.“ Nelze popřít, že tyto prvky jsou přítomny v liturgii katolické po II. Vatikánském koncilu. Rámecem liturgie je liturgický rok. Neděle liturgie „pokoncilní“ misálu Pavla VI. jsou „v mezidobí“, a tradičně byly po Duchu Svátém. Nemohu souhlasit s tím, že tato záměna je projevem šťastné změny. Tradiční způsob oslavy svatých byl ze dne smrti (narození pro nebe) přesunut v řadě případů na jiný den. Např. v den, kdy píší tento příspěvek, 12. března, je den smrti papeže Řehoře Velikého. Tento den oslavy bohoslužbou byl přesunut na 3. září. Logika těchto přesunů budí více než rozpaky. S oslavou svatých souvisí úcta k jejich ostatkům, přímá zmínka o nich v liturgii misálu Pavla VI. není.

P. Rössler

sdfasdfsdfasdfsdf

Poznámka k týdnu

Nejen hostina, ale i oběť

Haitský prezident René Préval zrušil tradiční masopustní karneval, který je ovšem v této jinak katolické karibské zemi, jejíž města zpusťilo v lednu katastrofální zemětřesení, prosáklý masově rozšířeným čarodějnickým kultem vúdú. Místo toho vyhlásil celostátní třídní půst s modlitbami.

Dalo se očekávat, že po hrozném katastrofě na Haiti se v zemi lidé obrátí k Bohu. A skutečně – tisíce Haitanů radikálně změnilo kurs svého života a na první místo postavily Boha. Kromě této informace přinesla agentura *Reciprocal Ministries International* (RMI) také hmatatelný důkaz toho, že to lidé na Haiti myslí vážně.

V zemi, kde je podle statistiky až 80 % obyvatel římsko-katolického vyznání, zároveň polovina obyvatel praktikuje černou magii vúdú (*woo-doo, voodoo*). Haitské vúdú obdivují nábožensky zmatené osoby natolik, že mu bylo věnováno několik knih, a to i české produkce. Tamní tradice významně ovlivňuje a posiluje i každoroční festival *Mardi Gras*, během něhož vúdú praktiky vyhledávají místní i turisté z celého světa s velkým nadšením. Festival se obvykle koná v období února či března. René Préval, hait-

ský prezident, letošní ročník ale zrušil a místo něj v zemi vyhlásil tři dny postu a modliteb. Konverze několika tisíc Haitanů jsou vcelku logickým důsledkem, ale co je obzvláště silné, je skutečnost, že k Bohu se vrátilo také na sto dvacet šamanů vúdú. Haiti volá k Bohu a Bůh odpovídá. Uzdravení slepých spočívá v navrácení zraku. Tím vnitřním vždy vidíme víc. Zdá se, že nám ho zas o něco více může otevřít haitská pokora.

Povrchnost, kterou chtějí obyvatelé Haiti odhodit, je vlastní i nám. Lidé, ať už si o tom myslíte cokoli, prahnou po Bohu. Nemusí to být hned zemětřesení, kvůli kterému člověk začne vážně hledat odpověď na otázku: komu patří moje duše? Bůh lidem dává především čas – a zda to bude čas pro spásu, to už záleží na nás. V probíhající, vlastně už téměř končící postní době je čas zvlášť vzácný. Jeho příchutí je jiná. Mnoho z nás

má svá předsevzetí, zpravidla konkrétní a potírající osobní slabosti. Člověk však nemůže dát, co nemá. Z povrchnosti nevzejde hloubka, z egoismu se nezrodí pokora. Stát před Boží tváří by měla být služba a oběť, a ne očekávání, *co Ty mi za to, Bože, dáš*. Jestliže našim dětem, třeba při postních a velikonočních katechezích, nebudeme vštěpovat především to, že Ježíš Kristus **za ně** zemřel, a že **ne-představitelně trpěl**, a to vše **dobrovolně a z lásky**, nenaučíme je milovat. Odpovědí na Boží lásku k nám má být stále přítomná otázka: *Co já z lásky pro Ježíše udělám?*

Bubínky, kytárky, rumba koule (skoro jako při *Mardi Gras* na Haiti...), tancování ve stoje na klekátkách, veselí a radost při mších svatých pro děti jako by naznačovaly lacinou verzi: hostina. Ano, hostina též. Ale také a hlavně: oběť.

Zdeňka Rybová

LITURGICKÁ ČTENÍ

28. 3. Neděle **Iz 50,4–7, Žl 22, Flp 2,6–11, Lk 22,14–23,56**
6. neděle postní – Květná neděle

29. 3. Pondělí **Iz 42,1–7, Žl 27, Jan 12,1–11**
bl. Ludolf

30. 3. Úterý **Iz 49,1–6, Žl 71, Jan 13,21–33.36–38**
sv. Jan Klimak

31. 3. Středa **Iz 50,4–9a, Žl 69, Mt 26,14–25**
bl. Balbína

1. 4. Čtvrtek **Ex 12,1–8.11–14, Žl 116, I Kor 11,23–26, Jan 13,1–15**
Zelený čtvrtek; sv. Makarius

2. 4. Pátek **Iz 52,13–53,12, Žl 31, Žid 4,14–16;5,7–9, Jan 18,1–19,42**
Velký pátek

3. 4. Sobota
Bílá sobota

Res Claritatis MONITOR – zpravodajský týdeník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z Flickr.com. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Šéfredaktor: Mgr. Michaela Freiová. Redaktoři: Mgr. Dagmar Kopecká, Mgr. Ondřej Vaněček. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 15 Kč, což pro tento rok činí 675 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.